

ke relationer det har i nordisk sammenhæng, sådan at de barrierer, vi får væk igennem det grænsehindringsarbejde, vi er i gang med, ikke erstattes af nye problemer og nye grænsehindringer.

Jeg håber, at vi kan videreudvikle det nordiske samarbejde også her i huset, sådan at vi langt stærkere kan få implementeret eller mainstreamet, eller hvad man nu vil kalde det, det nordiske samarbejde i det, der foregår i de enkelte udvalg.

Nu er det ikke vores ordinære formand, der sidder i stolen, men jeg ville faktisk godt takke Folketingets formand, Præsidiet, for det meget tætte samarbejde, vi har om at sikre, at det nordiske kommer til at spille en større og mere naturlig rolle.

Det, jeg synes er en ambition, er, at det nordiske samarbejde – også i Nordisk Råd – ikke opfattes hverken af kolleger eller andre som en lukket klub, men som et åbent samarbejde, der skal brede sig til alle udvalgene, hvor ordførerne på de enkelte områder helt naturligt engagerer sig i og inddrager det nordiske, har den nordiske vinkel med, fordi det er afsættet til så utrolig mange andre ting.

Jeg glæder mig over det samarbejde, der er på nordisk plan, også i forhold til implementering af EF-direktiver. Det er meget vigtigt, at vi tænker sammen, at vi forbereder sammen, at vi prøver at få skabt en implementering af EF-direktiverne, så der ikke her opstår nye grænsehindringer.

Der var flere ting, jeg ville sige, og nu lyser den røde lampe, men der var ingen gul, der advarede mig på forhånd, så derfor håber jeg, at formanden lige vil give en lille smule respit.

Hvis det er sådan, at jeg også skal gøre et par kritiske bemærkninger, vil jeg godt sige til ministeren, at jeg stadig væk mener, at man fra regeringens side godt kunne og bør prioritere det nordiske højere.

Jeg var ude til et stort møde i aftes i Foreningen NORDEN i Hillerød, hvor der i øvrigt – i parentes bemærket – var fuldt hus, og hvor der var en, der sagde: Det undrer mig, når nu den danske regering har formandskabet i det nordiske samarbejde, at der ikke var en eneste sætning i statsministerens åbningstale om det. Det synes jeg er tankevækkende.

Jeg synes også, som det blev sagt allerede af fru Marion Pedersen, at vi skal passe på, at vi holder fast i de centrale områder: forbrugerpolitikken og kulturpolitikken, og at vi i forhold til

vore budgetter for kulturpolitikken, der, kan vi sige, fylder nogenlunde det samme som landbrugspolitikken gør på EU-plan, holder fast i nogle af de værdier. Derfor håber jeg, at den danske samarbejdsminister vil holde sine kollegaer i regeringen til ilden, og så skal vi nok holde samarbejdsministeren til ilden.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren.

Jeg skal beklage ikke kun over for ordføreren, men også over for de kommende ordførere, at den gule lampe desværre ikke er i funktion.

Hr. Søren Espersen:

Søren Espersen (DF):

Jeg skal også takke ministeren for en fin redegørelse.

Det nordiske samarbejde ser vi foregå i solide og rolige rammer, præget af en stor vilje fra alle sider til, at samarbejdet skal blive så godt som muligt.

Jeg glæder mig specielt over, at det nu ser ud til, at Bornholms grænsehindringer bliver løst; at der ser ud til at ville ske store fremskridt inden for forskning og innovation; at samarbejdet med balterne lader til at komme i trygge rammer; og at der arbejdes på at give grønlændere og færinger en styrket rolle i det nordiske samarbejde, det må kunne ske inden for rigsfællesskabet.

Et tæt nordisk samarbejde vil vi alle sammen gerne fremme, og generelt er begrebet nordisk samarbejde jo et positivt ladet begreb.

Som ministeren så rigtigt anfører, forholder det sig med det nordiske samarbejde sådan, at det er opstået som et folkeligt krav, en vilje mellem de nordiske folk til at finde sammen, og først derefter er statsmagterne kom til. Jeg kunne måske tilføje, at netop det her står i skærende kontrast til det, vi oplever i EU-samarbejdet, hvor det er det modsatte, der er tilfældet.

Kl. 18.40

Ministeren gør opmærksom på, at vi gennem årene har fornyet det nordiske samarbejde, og at netop det faktum har betydet succes, og ministeren anfører, hvor vigtigt det er, at samarbejdet følger med tiden og løbende tilpasser sig omgivelsernes forandringer, som hun kalder det. Og det er jeg enig med ministeren i.

Jeg vil i den forbindelse tage fat på to helt konkrete, alvorlige sager, som inden for det seneste år markant har ændret den nordiske situation. Begge sager ser jeg som en stor trussel mod